

อ่อนน้อมกันก็โงง

>>> สิ่งที่ขับเคลื่อนมนุษย์มิใช่เหตุผล แต่เป็นอารมณ์และความรู้สึก <<<

นับวันเรายังเห็นความคือร้อนมีเต็มบ้านเต็มเมือง **คนอายุเยอะก็ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ตัวเองมี** **ประสบการณ์ที่ผ่านมา** มีสนใจกาลเวลาที่แปรเปลี่ยน ไม่ฟังอะไรทั้งสิ้น ห้ามเถียง ห้ามพูด ต้องทำตามเท่านั้น ทำไปทำมาจนรอบข้างหายไปทีละคนสองคน ต้องอยู่ตามลำพัง เป็นคนแก่จืดคือ สำหรับ **ผู้สูงอายุที่อ่อนโยน จะกลายเป็นคนน่ารักที่มักมีคนอยู่ล้อมรอบไม่มีเหงา** ยิ่งอยู่ใกล้โลกยิ่งงดงาม ส่วนคนรุ่นใหม่ในวันนี้ยุคนี้ ยิ่งไปกันใหญ่ ไม่ค่อยจะเห็นการยอมรับความคิดของใคร ๆ ทั้งนี้ มีฉันเป็นศูนย์กลาง ฉันเก่ง ฉลาด ฉันถูกอยู่ฝ่ายเดียว ใช้อารมณ์เหนือเหตุผล **และใช้เหตุผลเป็นข้ออ้างให้เป็นฝ่ายชนะ** เถียงหัวชนฝาจนหัวร้างข้างแตกก็ไม่ยอม เราจึงเห็นสังคมวันนี้ไร้สุข ไร้ความเป็นพี่น้อง ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างคิด **ชีวิตดูเหมือนสมบูรณ์แต่ไม่สมดุลเอาเสียเลย** มีแต่คนซึ่มเศร้าเหงา มีน พุดจาสื่อสารกันไม่รู้เรื่อง จะมีคนรุ่นใหม่อยู่ไม่มากนักที่รู้จักอ่อนน้อม เคารพต่อความเป็นคนของผู้อื่น ให้เกียรติทุกคน ไม่หยิ่งโง่ คนเหล่านี้มักจะเป็นที่รักและเป็นที่ต้องการของสังคมอย่างแท้จริง แต่ก็มีจำนวนน้อยลงเรื่อย ๆ

การนิ่ง การฟังกันเป็นคุณสมบัติแรกของความอ่อนน้อม

เป็นช่วงจังหวะให้เราหยุดคิดพิจารณา การยอมรับน้อมรับ นบนอบ ต่อการเปลี่ยนแปลงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ๆ ในทุกวันนี้ เพราะทุกคนต่างก็คิดว่าฉันต้องเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น ฉันต้องมีตำแหน่งแห่งหน ฉันต้องมีตัวตน เป็นคนเด่นคนดังจึงมีค่า ทุกคนต่างแข่งกระด้าง ไม่มีใครฟังใคร ไม่ใช่เหตุผลที่เป็นความจริง ใช้อารมณ์แห่งความเห็นแก่ตัว ตัดสินกัน ใช่หรือไม่ บางทีเราก็ลืมตัว และใช้อารมณ์นำพาชีวิตกันเกินไป การทำตัวอ่อนน้อมต่อมตน ทำให้เราไม่มีศัตรู หรือคนเกลียด แต่เราหาคนแบบนี้ยากขึ้นทุกวัน จนมีคำถามกันว่า **“จะอ่อนน้อมกันตอนก็โง่งล่ะ”**

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>